

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.230 van 9 december 2003
in de zaak A. 129.214/VII-28.349**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat P. BUYTAERT,
 kantoor houdende te 9120 BEVEREN,
 Grote Markt 34/1

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Slowaakse nationaliteit, op 13 november 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 september 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 22 november 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 24 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. KUSTERS, die, loco advocaat P. BUYTAERT, verschijnt voor de verzoekende partij, en van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 25 augustus 2002 en verklaart zich vluchteling op 28 augustus 2002.

1.2. Op 18 september 2002 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 november 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. (...) Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals eerder gegeven door de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde op te volgen.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Slowaaks staatsburger van Slowaakse origine verklaarde voor het Commissariaat-generaal problemen te hebben gehad met de autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u voor het Commissariaat-generaal volgende feiten aan.

In maart of april 2002 werd u op weg naar uw werk door twee mannen verkracht. Andere mensen belden de ziekenwagen, in het ziekenhuis werd u geopereerd. Het ziekenhuis heeft de politie erbij geroepen, er werd een PV opgesteld. Nadien, in juli 2002, ging u naar het politiekantoor omdat u de zaak voor de rechtbank wilde brengen. De politie zei echter dat de daders u zouden doden indien er een rechtszaak zou komen en dat u de zaak beter zou laten rusten. U vermoedt dat de daders de politie hadden betaald. Ook waren de documenten voor de verzekering verdwenen bij de politie, waardoor u geen vergoeding van de verzekering kon krijgen. Na uw bezoek aan de politie werd u telefonisch bedreigd door de daders. De ouders van de daders zeiden u dat indien hun zonen gestraft zouden worden, zij uw leven ook kapot zouden maken. Als u op straat kwam stopten de daders met hun wagen en werd u uitgemaakt. Ook

waren er in het district Kosice twee zaken waarbij de politie in diskrediet kwam. Zo werden er twee maanden voor uw vertrek daders van een delict ongestraft gelaten nadat ze de politie hadden betaald. In mei of juni 2002 reden dronken politieagenten een vrouw omver, de daders werden nooit gestraft. Een week voor uw vertrek werden uw ruiten ingegoooid door de daders. Nadat u de ramen van uw appartement had laten vervangen verliet u uw land. Op 28 augustus 2002 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Er dienen tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de zaak voor de rechtbank kwam, maar dat de rechtbank de daders vrij sprak, daar de daders steekpenningen hadden betaald (verhoorverslag DVZ, vraag 42). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen ontkende u formeel dat er ooit een rechtszaak geweest is en stelde u bovendien dat het onmogelijk was om de zaak voor de rechtbank te krijgen (verhoorverslag CGVS, p.3, p.10). Ook verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat, toen uw ruiten stuk werden gemaakt, u meteen de politie belde en dat de politie ter plaatse kwam (verhoorverslag DVZ, vraag 42). Voor het Commissariaat-generaal haalde u eveneens een voorval aan waarbij uw ramen werden ingegoooid doch in tegenstelling tot wat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde stelde u voor het Commissariaat-generaal dat u de politie niet opriep omdat u dat niet meer durfde (verhoorverslag CGVS, p.10).

Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Bijgevolg kan er in het kader van uw asielaanvraag geen sprake zijn van het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (paspoort, arbeidscontract van Slowakije en schuldvordering van het ziekenhuis in België) zijn niet van die aard dat ze iets aan bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Uw paspoort bevat enkel persoonsgegevens die geen betrekking hebben op de door u aangehaalde vluchtmotieven. Uw arbeidscontract en schuldvordering bevatten geen gegevens die betrekking hebben op de door u aangehaalde vluchtmotieven. Derhalve kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen."

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Verzoekster werpt een eerste middel op dat bestaat uit de schending van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, meer bepaald het artikel 52 en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel), doordat het Commissariaat-generaal niet zonder onderzoek ten gronde kon besluiten tot het feit dat de asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk is.

De Commissaris-generaal meende dit te moeten besluiten, terwijl het niet in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het verzoek tot erkenning als vluchteling past, een dergelijk onderzoek naar de waarheid van de aangevoerde feiten te voeren: er moet enkel worden nagegaan of de aangehaalde feiten waarschijnlijk geacht kunnen worden.

Een dergelijk diepgaand onderzoek dat toelaat te ontdekken welke delen van het verhaal van verzoekster waar zijn, en welke op beweerdelijke leugens zouden berusten, kan enkel worden gevoerd in de procedure ten gronde.

Uit de voorbereidende werken van artikel 52 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 blijkt dat het onderzoek naar de ontvankelijkheid die verzoeken dient weg te filteren, die "manifestement abusives ou non fondée" zijn (exposé et motif de la loi de 14 juillet 1987, document parlementaire, session 1986 et 1987, 689/1, p. 7).

Zo dienen bijvoorbeeld de verzoeken die gesteund zijn op elementen totaal vreemd aan de voorwaarden van de Conventie van Genève, onontvankelijk te worden verklaard.

Maar verzoekster heeft in casu een coherent verhaal naar voren gebracht, dat duidelijk maakt dat zij voldoet aan deze voorwaarden van de Conventie van Genève.

Aan de grondslag van een besluit dienen zorgvuldig vastgestelde feiten te liggen. Om tot "een rechtmatig besluit te komen dient het bestuur volledig op de hoogte te zijn van de feiten "die de besluitvorming kunnen beïnvloeden." (A. VAN MEENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys & Breesch, 1997, p.212, nr.250.)

De Commissaris-generaal kon niet zonder meer besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag, zonder te zijn overgegaan tot een onderzoek ten gronde, dat erin bestaan zou hebben "de feiten die de besluitvorming kunnen beïnvloeden" op hun merites te hebben onderzocht.

Door desalniettemin er enige zij het vlugge en oppervlakkige aandacht aan te hebben besteed, heeft de Commissaris-generaal zelf laten verstaan dat de door verzoekster ingeroepen feiten waarschijnlijk zijn, hetgeen het enige is waartoe het ontvankelijkheidsonderzoek zou mogen dienen: een onderzoek naar het waarheidsgehalte van beweringen en aangevoerde feiten volkomen kaderend binnen de voorwaarden van de Conventie van Genève, dient ten gronde gevoerd te worden.

Er werden een aantal tegenstrijdigheden opgeworpen door de Commissaris-generaal die alle te wijten zijn aan de verkeerde interpretatie door de vertaler bij het interview voor DVZ.

Zo heeft verzoekster in beide interviews verklaard dat de zaak nooit voor de rechtbank gekomen is en de politie nooit ter plekke gekomen is toen de ruiten werden ingegooid.

Er moet aangehaald worden dat de tegenstrijdigheden niet van die aard zijn om te twijfelen aan het vluchtrelaas van verzoekster.";

2.1.2. Overwegende dat de asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard op grond van de vaststelling dat verzoeksters aanvraag bedrieglijk is; dat in deze mogelijkheid wordt voorzien door artikel 52, § 3, 2/, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat zulke bedrieglijkheid kan worden vastgesteld doordat verzoeksters asielrelaas tegenstrijdigheden bevat die de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnen; dat verzoekster deze tegenstrijdigheden thans poogt te weerleggen door te stellen dat de tegenstrijdigheden louter te wijten zijn aan een slechte vertaling van haar verklaringen; dat dient te worden vastgesteld dat verzoekster nooit een fundamentele opmerking heeft gemaakt aangaande de tolken die tijdens de verhoren werden gebruikt; dat zij weliswaar opmerkte dat de tolk in het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken een Pool was, doch dat niet kan worden ingezien hoe dit de tegenstrijdigheid met betrekking tot, enerzijds, of de zaak al dan niet voorkwam voor de rechtbank, en anderzijds of verzoekster al dan niet de politie belde, kan verklaren; dat verzoekster er bovendien mee heeft ingestemd dat de verklaringen die werden genoteerd in het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, overeenstemmen met de inlichtingen die zij gaf; dat dit verhoorverslag bijgevolg kon worden aangewend bij verzoeksters diverse verklaringen; dat verzoekster de tegenstrijdigheden op basis waarvan tot de bedrieglijkheid werd besloten, niet weerlegt; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Verzoekster puurt een tweede middel uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel dat zegt dat elke beslissing materieel gemotiveerd moet zijn, doordat het aanhalen van enkele beweerdelijke contradicties geen afdoende motivering is om een verzoek tot verblijf uitgaande van een persoon die voldoet aan de voorwaarden van de Conventie van Genève, te weigeren.

Artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève definieert de vluchteling als volgt: "de persoon die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het grondgebied van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen,"

Verzoekster voldoet volledig aan de drie aangegeven gronden (de vrees voor vervolging omwille van zijn "anders-zijn"), en heeft derhalve haar relaas weergegeven.

"In het algemeen kan worden gesteld dat de overheid haar beslissingen moet baseren op feiten die een determinerende invloed op de uiteindelijke beslissing hebben. Welke nu 'precies' die feiten zijn, dient te worden opgemaakt uit het doel en de strekking van de wettelijke en reglementaire bepalingen die de materie beheersen. (A. VAN MEENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys & Breesch, 1997, p.213, nr.253.)

Het doel en de strekking van de Conventie van Genève bestaat erin personen bescherming te verlenen; die in hun land vervolgd worden door de autoriteiten vanwege hun "anders-zijn".

Verzoekster is zo één van die personen, en de feiten die zij heeft aangebracht om haar relaas te staven, dienen dan ook in de zin van de Conventie van Genève gelezen te worden.

1. De vrees:

Verzoekster is verkracht geworden en de politie weigerde haar medewerking om de daders voor de rechtbank te brengen. Daarna werd ze door de daders bedreigd en de ruiten van haar woning werden ingegooid. Verzoeker vreest dan ook represailles omdat ze klacht heeft neergelegd tegen de daders en de politie biedt haar geen bescherming.

2. Voor vervolging:

Verzoekster is bedreigd en fysiek mishandeld geworden en bij een eventuele terugkeer zal dit zeker opnieuw gebeuren.

3. Omwille van haar anders-zijn:

Verzoekster wordt bedreigd en mishandeld omwille van het feit dat zij Roma is. Dit is een duidelijke vervolging omwille van etnische oorsprong. Enkel die feiten die verzoekster heeft aangebracht in de zin van de Conventie van Genève, dienen dan ook onderzocht en gewaardeerd te worden: de andere feiten en gegevens diende de Commissaris-generaal buiten beschouwing te laten.

Alleszins heeft de Commissaris-generaal nergens, zij het formeel, zij het materieel aangeduid, op basis van welke feiten hij heeft uitgemaakt dat verzoekster niet beantwoordt aan de voorwaarden van de Conventie van Genève, doordat de aanvraag van verzoekster bedrieglijk zou zijn. De dienende feiten kunnen niet voor enige contradictie zorgen met de feiten die los staan van het doel en de strekking van de ter zake geldende bepaling: de Conventie van Genève.";

2.2.2. Overwegende dat, zoals reeds blijkt uit de bespreking van het eerste middel, de bestreden beslissing is gesteund op het oordeel dat het asielrelaas bedrieglijk is, op grond van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden; dat, nu verzoekster er niet in geslaagd is deze tegenstrijdigheden te weerleggen, deze motivering geacht moet worden steekhoudend te zijn; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling

inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen december tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.